

opusdei.org

Prelatovo pismo (september 2011)

Prelat v svojem pismu govori o Abrahamu, očetu v veri, in izpostavi njegovo zvestobo, njegov odnos in prijateljstvo z Bogom ter njegovo skrb za druge.

12. Sep. 2011

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Te vrstice vam pišem v živem spominu na podobo Benedikta XVI. in neštete mlade, ki so sprejeli

povabilo Petrovega naslednika ter prišli na Svetovni dan mladih. Vsi smo se na ta dogodek pripravljali z molitvijo in v prepričanju, da se bo mnogih na takšen ali drugačen način dotaknil Gospodov glas, ki vsakogar vabi, naj mu sledi. Sedaj, ko so ti dnevi končani, bomo še naprej molili, da bi dozorele odločitve za intenzivnejše in bolj apostolsko krščansko življenje v tistih, ki smo poslušali in premišljevali besede svetega očeta.

Povabim vas, da ta mesec premišlujete o nekaterih vidikih, ki jih je izpostavil papež, ko je govoril o liku očaka Abrahama, *našega očeta v veri*, kakor ga imenuje liturgija[1] zaradi njegove neprekinjene zvestobe v izpolnjevanju Gospodovih ukazov.

V teku Abrahamovega zemeljskega potovanja izstopa njegovo pozorno poslušanje božje besede. Odkar je

zapustil svojo družino in svojo rodno deželo ter pustil za sabo lažna božanstva, da bi služil živemu Bogu, je njegovo življenje globoko zaznamovano z zaupno izročitvijo Bogu, ki se mu je razodel. Tudi mi moramo pristopiti k Svetemu pismu z gorečo željo, da bi odkrili božji glas. Sveti oče je pred nekaj meseci to izrazil z naslednjimi besedami: **»Rad bi vas povabil (...), da bolje spoznate Sveto pismo — upam, da ga imate doma — in da ga med tednom berete in ga premišljuje v molitvi, da bi spoznali čudovito zgodovino odnosa med Bogom in človekom, med Bogom, ki stopa v stik z nami, in človekom, ki odgovori, ki moli.«**[2]

Naš ustanovitelj nam je dal enak nasvet: naj vsak dan preberemo kakšen odlomek iz Nove zaveze in se ga potrudimo brati premišljeno in kontemplativno, v prvi osebi, da bi tako izkoristili razsvetljenja Svetega

Duha. **»Berite Sveto pismo. Prizore iz Gospodovega življenja in njegove nauke premišljuje enega po enega. Bodite še posebno pozorni na nasvete in opozorila, s katerimi je pripravljaj tisto peščico ljudi, ki so postali njegovi apostoli, njegovi glasniki od enega konca zemlje do drugega.«**[3] Kakor dobro veste, je imel v svoji žepni beležnici zapisana nekatera besedila iz Svetega pisma, ki jih je pogosto prebiral in premišljeval. Iz njegove osebne izkušnje izhaja neko razmišljanje, zapisano v *Brazdi*: **»Tiste dnevne minute branja Nove zaveze, ki sem ti jih svetoval — ko vstopiš v vsak prizor in si deležen njegove vsebine kot še ena oseba več —, so namenjene temu, da utelesiš, da “izpolniš” Evangelij v svojem življenju ... in da ga “pomagaš izpolnjevati”.«**[4]

Toda vrnimo se k Abrahamovi zgodbi. Vera nas vodi k temu, da

pozorno poslušamo Gospodovo besedo in jo udejanjamo.

Abrahamova intimnost z Bogom v pogovoru Njim je zrasla do te mere, da Sveto pismo s pohvalo pravi o njem, da je bil *božji prijatelj* [5]. Tudi Jezus apostole imenuje z enakim nazivom: *Vas sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta*[6]. In to ponavlja tudi vsakemu od nas, ne le enkrat, temveč večkrat v teku vsakega dne.

Prijatelj odpre srce prijatelju, mu govori o svojih skrbah, o svojih načrtih in o tem, kar ga razveseljuje. V trenutkih molitve se bolj in bolj utrjuje ta intimnost z Bogom. Abrahamova zgodba je zgledna. Vidimo, da ko se Gospod odloči kaznovati prebivalce Sodome in Gomore zaradi njihovih mnogih grehov, to najprej pove svojemu prijatelju. *Ali naj skrivam pred Abrahamom, kaj nameravam storiti?*

Iz Abrahama bo vendar nastal velik in mogočen narod in v njem bodo blagoslovljeni vsi narodi zemlje.[7]
Sveti Oče o tem pravi:»*Tukaj nastopi Abraham s svojo priprošnjo v molitvi (...). Preko njega hoče Gospod človeštvo ponovno pripeljati k veri, k pokorščini, k pravičnosti. In sedaj se ta božji prijatelj odpre za resničnost in potrebe sveta ter moli za tiste, ki naj bi bili kmalu kaznovani, ter prosi za njihovo rešitev.*«[8]

Ta odlomek iz Svetega pisma, v katerem se človek, trdno oprt na prijateljstvo, na nek način postavi po robu Najvišjemu in pri njem z zaupno molitvijo posreduje za spreobrnjenje grešnikov, naredi močan vtis, hkrati pa je opogumljajoč. *Ali boš res pokončal pravičnega s krivičnim vred? Mogoče je v mestu petdeset pravičnih. Ali boš tudi te pokončal in ne boš prizanesel*

kraju zaradi petdesetih pravičnih, ki so v njem? Daleč naj bo od tebe, da bi ti storil kaj takega, da bi pobil pravičnega s krivičnim vred, da bi se enako zgodilo pravičnim kakor krivičnim! Daleč naj bo od tebe! [9]

Gospod je popustil pred Abrahamovo prošnjo. A kljub temu očak, ki se je bal, da v mestu ni niti petdesetih pravičnih, v svojem dialogu postopoma zmanjšuje število, dokler ne pride do desetice: *Naj se Gospod ne jezi, če spregovorim še tokrat: Mogoče se jih tam najde deset.*

Odgovoril je: Ne bom jih uničil zaradi teh desetih. [10] Na koncu, kakor vemo, sta bili Sodoma in Gomora — na žalost, zaradi zakrknjenosti srca — uničeni: v teh dveh mestih ni bilo mogoče najti niti tako majhnega števila pravičnih, ki bi ju rešili kazni.

Kako pomembno je moliti drug za drugega! Onkraj zgodovinskega zaključka tega odlomka se nam tukaj

razodeva veličina božjega usmiljenja. Papež pojasnjuje, da »Abraham s svojo molitvijo ne prosi zgolj povračila za pravičnost, temveč prosi za rešitev, ki bi ob tem, ko misli na nedolžne, rešila krivde tudi brezbožneže in jim odpustila«[11]. Tudi sedaj in v drugih obdobjih zgodovine je Gospod pripravljen spreobrniti srca ter uslišati prošnje svojih prijateljev. Toda nujno je, da vsakdo še več moli, da bi se duše vrnile k božjemu prijateljstvu ter da se mi ne bi oddaljili. Kakor je rekel naš Oče, je težava v tem, da »nas moli malo in da tisti, ki molimo, molimo malo«.

Nujno je vedno moliti ter intenzivneje moliti za potrebe Cerkve, duš in vsega sveta. Storimo to z vero, ponižnostjo in vztrajnostjo. Spomnimo se Gospodove obljube Davidu, Abrahamovemu potomcu: *Fui tecum in omnibus, ubicumque ambulasti*[12], bil sem s teboj, kjer

koli si hodil. Te besede so močno ganile našega Očeta, ker je v njih našel gotovost, da je Gospod vedno pri svojih otrocih.

Mesijanska prerokba, namenjena Davidu, se nadaljuje s temi besedami: *Ko se ti dopolnijo dnevi in boš legel k svojim očetom, bom povzdignil tvojega potomca, ki bo izšel iz tvojega telesa, in bom utrdil njegovo kraljestvo. (...) Tvoja hiša in tvoje kraljestvo bosta obstala pred teboj na veke in tvoj prestol bo utrjen na veke.*[13] Ta obljuba se je uresničila v Jezusu Kristusu in je v Cerkvi še vedno veljavna. Ob neki priložnosti — od takrat mineva osemdeset let — je sveti Jožefmarija razumel, da se nanaša tudi na Delo, ki je živi del mističnega Telesa. Ko je s trdom molil pred tabernakljem, je Gospod na njegove ustnice položil te besede, takšne kot so bile zapisane v takratni liturgiji. Naš ustanovitelj jih je zabeležil v svoje duhovne zapiske.

»Tako pravijo besede iz Svetega pisma, ki sem jih *našel* na svojih ustnicah: “Et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, firmans regnum tuum in æternum.” Uporabil sem svoj razum, da bi dojel pomen tega stavka, in ga počasi ponovil. In kasneje, včeraj popoldne in danes, ko sem prebral te besede (...), mi je postalo jasno, da mi je Kristus Jezus v našo tolažbo dal razumeti, da “*bo Božje delo povsod z Njim in bo vedno utrjevalo Kristusovo kraljestvo*”.«[14]

Zato bolj mislimo na to, da morava ti in jaz biti z Gospodom, odgovoriti na dotike milosti. Čeprav je vsak izmed nas nemočen in se tega zaveda, naš Oče Bog vseeno želi računati z našim sodelovanjem skupaj z drugimi verniki Cerkve, da bi človeštvu ponesli njegovo usmiljenje. On želi ljudi rešiti njihovih grehov, ki so resnični vzrok vsega zla, vendar spoštuje svobodo svojih ustvarjenih bitij. Kakor v primeru tistih dveh

mest, za kateri je prosil Abraham, je potreben vsaj minimalen človeški odgovor: *»Da bi spremenili zlo v dobro, sovraštvo v ljubezen, maščevanje v odpuščanje. Zato so pravični gotovo obstajali v mestu, in Abraham je nenehno ponavljal: “Mogoče je v mestu ...”«*[15]. Papež poudarja: *»“Tam”, znotraj bolne resničnosti, tam se mora nahajati kal dobrega, ki lahko ozdravi in povrne življenje. Te besede so namenjene tudi nam: da v naših mestih obstaja kalček dobrega; da naj naredimo vse potrebno, da v njih ne bo samo deset pravičnih, da bi zares dosegli, da bodo naša mesta živela in preživela ter da se bomo rešili te notranje zagrenjenosti, ki je odsotnost Boga«*[16].

Ali se zavedamo, da ima naš zaupni pogovor z Gospodom pomembno mesto pri izpolnjevanju božjega načrta odrešenja? Bog računa na naš

osebni boj, na tvojo in mojo molitev, da bi dušam poslal obilne milosti. Naj nas ne prevzame malodušje pred to navidezno premočjo zla! Prerok Jeremija je s strani Boga iskal enega samega pravičnega v Jeruzalemu, da bi rešil mesto: *Obhodite jeruzalemske ulice, glejte in poizvedujte, iščite po njegovih trgih, ali najdete človeka, ali je kdo, ki dela prav in se trudi za zvestobo — pa bom mestu odpustil*[17]. Po učlovečenju Besede se je stanje korenito spremenilo. To, da ni nikogar, ki bi bil pravičen, ne more več preprečiti učinka božjega usmiljenja, kajti ta Pravični obstaja: to je Jezus, zmagovalec nad grehom in nad smrtjo, ki v nebesih ohranja človeškost, katero je privzel, in ki *vedno živi, da posreduje za nas*[18]. Zato ne sme primanjkovati tistih, ki bodo sredi sveta nenehno dvigovali svoje molitve k nebu, tesno združeni z Jezusom Kristusom. In takrat, kakor trdi sveti oče, »*bo molitev vsakega človeka našla svoj odgovor*;

takrat bo vsaka naša priprošnja v polnosti uslišana.«[19]

Kolikokrat sem z ustnic našega Očeta slišal ta klic: »Vera, otroci moji!« Vse se namreč razreši, če molimo, če združimo svoje prošnje s tistimi, ki jih Kristus povzdiguje k Bogu Očetu pri sveti maši, daritvi z neskončno prosilno učinkovitostjo. Tako so se vedno obnašali kristjani, predvsem v posebno težkih obdobjih. Ponovno preberimo tisto stran iz apostolskih del, ki nam pripoveduje o Petrovem ujetništvu v Jeruzalemu[20]. Sveti Jožefmarija jo je obravnaval v eni od svojih meditacij leta 1937, v mesecih verskega preganjanja v Španiji. Njegove besede, ki so bile takrat namenjene majhni skupini ljudi, ki so bili z njim v nekem skrivališču, so sedaj popolnoma aktualne, saj presegajo konkretna zgodovinska dogajanja in se zadržijo pri tem, kar je trajnega.

Ko je premišljeval o tem prizoru, se je naš Oče vprašal: »Kaj so lahko storili prvi kristjani, da bi obranili svojega prvega papeža? Večinoma so bili ljudje brez kakršnega koli vpliva; in tisti, ki so ga imeli, ga niso mogli uporabiti. Toda sveti Luka nam vedno znova govori o ravnanju naših prvih bratov. Pravi nam: *Oratio autem fiebat sine intermissione* (Apd 12, 5). Vztrajno so molili. Vsa Cerkev je stoje, z dvignjenimi rokami — v molitveni drži — klicala k svojemu Bogu. Kakšni so bili rezultati takega ravnanja? Ponoči se je angel prikazal v Petrovi celici, ga prebudi in mu sporočil: *Surge, velociter* (Apd 12, 7); hitro vstani, obleci in obuj se. Verige so se pretrgale, vrata ječe se odprejo in prvak apostolov je rešen ujetništva.«[21]

Kako si želim, da bi nas ta komentar našega ustanovitelja spodbudil k

zaupanja polni molitvi za Cerkev, za papeža, za vse duše! V trenutkih meditacije pred tabernakljem z Gospodom govorimo o naših prijateljih, o naših sorodnikih, o naših znancih, ter zanje prosimo vse, kar potrebujejo. Delajmo svoje načrte za apostolat z *Jezusom in ob Jezusu*, kajti le tako se bodo uresničili: od najbolj običajnih pobud, ki so na videz morda majhne — in nič ni majhno, ko gre za duhovno dobro neke duše —, do projektov večjega dosega, ki stremijo k temu, da bi družbi povrnilo globok krščanski čut. Ponovno udejanjimo nasvet svetega Jožefmarija: **»Preden z dušami govorimo o Bogu, govorimo z Bogom o dušah«**. Ali vsak dan prosiš za ljudi, ki jih srečaš? Ali se trudiš sklepati nova prijateljstva in poglobiti odnos s tistimi, ki že so tvoji prijatelji? Na poseben način molimo za papeževo potovanje v Nemčijo od 22. do 25. oktobra.

Če se vrnemo k mislim z začetka teh vrstic, vztrajam pri potrebnosti tega, da Gospodu priporočimo sadove vseh dejavnosti, ki se bodo v teh mesecih odvijale po vsem svetu. Vztrajam: še posebno molimo za nadaljevanje apostolskega dela z mladimi, sedaj ko so se končali dnevi mladih v Madridu, da se bodo povsod mnoge mlade ženske in moški odločali od blizu slediti Jezusu Kristusu. Zaupajmo te želje presveti Devici, tako da izkoristimo različne marijanske praznike, ki zaznamujejo mesec september. In ne pozabimo biti z njo ob Jezusovem križu, pri maši in skozi ves dan. Tako se bodo uresničile želje po svetosti in apostolatu, ki jih želimo zasejati v srcih.

Zatecimo se tudi k posredovanju predragega don Álvaro, ki je tako zvesto uresničil *zamenjavo*. Ne morete si zamisliti, koliko ljudi mi je govorilo o tem, kar je oznanil že naš

Oče: **»Ko mene ne bo več, v Delu ne bo nikakršnega pretresa.«** In to, kar se je hvala Bogu tudi zgodilo, se je izpolnilo zaradi popolnega sodelovanja njegovega prvega naslednika, z zanj značilnim nespremenljivim mirom.

Zaradi potovanj v Afriko sem se začasno preselil v Francijo, kjer je sedež ene od dveh letalskih linij z direktnimi leti na Slonokoščeno obalo in v Kongo, in tam sem ostal nekaj tednov. Kakor si lahko predstavljate, smo v Parizu — takrat sem se zelo izrazito spomnil na našega Očeta in predragega don Álvара — šli molit pred čudodelno svetinjo, tudi tokrat v spremstvu vseh vas, kakor vedno, hvala Bogu. Prav tako sem kakor vedno izkusil veselje biti “doma”. Nekaj tednov sem preživel v Couvrellesu, kjer sem se spominjal stopinj svetega Jožefmarija in njegovega prvega

naslednika v tej hiši duhovnih vaj. Pridružil sem se njunim namenom, da bi Gospod še naprej blagoslavljal delo v tej regiji in povsod, saj nas mora biti petstokrat več: iz mnogih novih dežel nas namreč kličejo kričé. Zahvaljujem se Gospodu za srečanje z vašimi francoskimi sestrami in brati in ponavljam, da iz vseh krajev potrebujemo mnogo novih rok.

Smo tik pred začetkom dela na Šri Lanki; ali ne čutite želje, da bi sodelovali pri tej setvi miru in veselja za ves svet, vsakdo iz svojega mesta?

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Pamplona, 1. september 2011.

[1] Prim. Rimski misal, Prva evharistična molitev.

[2] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 18. 5. 2011.

[3] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji (Amigos de Dios)*, št. 172.

[4] Sveti Jožefmarija, *Brazda (Surco)*, št. 672.

[5] Prim. 2 *Krn* 20, 7; *Iz* 41, 8.

[6] *Jn* 15, 15.

[7] 1 *Mz* 18, 17-18.

[8] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 18. 5. 2011.

[9] 1 *Mz* 18, 23-25.

[10] *Prav tam*, 32.

[11] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 18. 5. 2011.

[12] 2 *Sam* 7, 9.

[13] *Prav tam*, 7, 12-16.

[14] Sveti Jožefmarija, *Osebni zapiski*, št. 273 (8. 9. 1931). Prim. A. Vázquez de Prada, "El Fundador del Opus Dei", vol. I, str. 385-386.

[15] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 18. 5. 2011.

[16] *Prav tam*.

[17] *Jer* 5, 1.

[18] Prim. *Heb* 7, 25.

[19] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 18. 5. 2011.

[20] Prim. *Apd* 12, 1-19.

[21] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 24. 6. 1937.

dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-september-2011/ (12. Avg. 2025)